

Petr Hájek: Volební fraška na dohled: Vítěz je znám. Všichni jsou totiž stejní. Hra na demokracii již nebude dlouho trvat. Proměna mlčící většiny. Zmizela během covidu jako chřipka?

- CZ24 News | 13. září 2021

ČESKO: Petr Hájek sleduje komické pohyby na politické scéně předstírající předvolební kampaň a pokouší se opět (lépe) vysvětlit, proč mají příznivci skutečné opozice k volbám jít, a volit autenticky a bez spekulací své favority – i když to bude znamenat domnělou prohru

Za pár týdnů jsou volby, které by teoreticky mohly změnit zoufalou situaci, ve které se plácáme. Prakticky však nikoli. Nejednou jsem v poslední době připomínal výrok slavného jižanského spisovatele Samuela Langhorna Clemense (Mark Twain), který již v druhé polovině devatenáctého století na adresu zbožňované americké demokracie konstatoval: „Kdyby volby mohly něco změnit, dávno by je zrušili“. Systém v euro-americké kulturně-mocenské oblasti (o civilizaci už hovořit nelze, ta už je téměř demontována) je totiž nastaven tak, aby vytvářel iluzi lidovlády. Tedy možnosti svobodné volby politického směřování většinovým rozhodnutím občanů.

Nic není v realitě této iluzi vzdálenější. Jisté výsledky by ještě byly možné uvnitř jedné suverénní země. A to navzdory tomu, že „parlamentní demokracie“ postavená na volebním systému „poměrného zastoupení“ (který po nedávném zásahu politických aktivistů ústavního soudu byl ještě posílen) možnost skutečné změny vylučuje již z definice. A jak jsme nedávno viděli, i většinový volební systém (vítěz – tedy většina – bere vše) je k ničemu. Pokud by při něm „omylem“ pronikl k pákám moci někdo, koho „diktátoři za oponou“ nechťejí, přijde ke slovu otevřený volební podvod a represe vůči „špatným“ voličům.

Zajištění

Jenže my suverénní země nejsme, většinu zákonů nám diktuje nevolený Brusel (Berlín), takže volební iluze je proti demokracii jistěná dokonce dvojitě: z mocenského centra v Evropě a zdejší Pátou kolonou bruselských kolaborantů. Ti se formálně sdružují do stejných (jen různě nazvaných) stran či hnutí, takže po volbách bezpečně zajistí, aby k žádné změně nedošlo. A když k ní „omylem“ přece jen někde dojde (Maďarsko, Polsko), jsou země vystaveny brutálnímu tlaku a sankcím, jež mají přivést k moci opět osvědčené kolaboranty.

Nebo, jako v Katalánsku po referendu, jsou demokraticky zvolení „vůdci povstání“ uvrženi na dlouhá léta do vězení a voliči masakrováni – aniž „demokracii a lidským právům“ tak vášnivě oddaný Brusel jen pozvedne obočí. Právě teď bojovníci za nezávislost prastarého národa, který chce svůj suverénní stát, opět pochodují ulicemi Barcelony – dokonce již s nedávno omilostněnými politickými vězni. Léta po těch devíti statečných v žaláři nikdo ani neštěkl, stejně jako po katalánském premiérovi, který se dodnes musí skrývat v zahraničí.

Asi nebyl čas, protože se všichni srdceryvně věnovali blogerovi Navalnému, odsouzenému nikoli za politické delikty, ale za prokázanou defraudaci. A to ještě Katalánci dopadli proti nám dobře. Naši

političtí vězni (odsouzení za pomoc obyvatelům Donbasu vyvraždovaným pučistickou kyjevskou juntou) dostali pálky rovnou kolem dvaceti let. A v Bruselu i v Praze je ticho po pěšině. Jsme prostě dobře „zajištěni“.

Udělalí cokoli

To je již dlouho trvající situace, za které pravidelně pochodujeme k volbám, abychom systém legitimizovali. Tedy úplně pravidelně ne. Občas se stane, že nebezpečí projevu skutečné vůle lidu se zvýší natolik, že bedliví strážci „statu quo“ vezmou věci do svých rukou. Tak v roce 2009 ústavní soud (tato totalitní instituce, proti níž není odvolání, je zřízena především kvůli „dohledu“ nad nezměnitelností diktatury) prostě volby zrušil – protože „hrozilo“ drtivé vítězství Paroubkových socialistů.

Když je dovolil uspořádat o pár měsíců později, média se již postarala, aby se jeho vítězství stalo Pyrrhovým. A aby se mezitím stačila narodit bruselská TOP 09 – havlistický klon globalismu vytvořený Kalouskem, Schwarzenbergem – a Topolánkem (formálně ještě postklausovská ODS). A bylo dokonáno. Ne že by Paroubek nebyl oddaným sluhou Bruselu – jenže začínal se doma jevit jako neřízená střela. A oni potřebovali ty bezpečně řízené. Dnes je vše bezpečně zapomenuto.

Podruhé se do věci již přímo vložila policejně-justiční mafie napojená na ambasádu USA: Plukovník Šlachta a prokurátoři Ištván a Bradáčová udělali vcelku klasický protivládní puč. Pod smyšlenou záminkou svrhli vládu Petra Nečase, neb hrozilo, že připraví regulérní výběrové řízení na dostavbu Temelína – které nutně musel vyhrát Rosatom ve spojení s českými firmami. Jenže bylo nutno zachránit krachující americký Westinghouse – a současně sem přivést US Army (na jeho „ochranu“), což se předtím prostřednictvím zamýšlené výstavby „lži-radarů“ nezdařilo.

Tohle vše, dnes rovněž bezpečně zapomenuté, přivedlo do politiky Andreje Babiše a jeho ANO, které opět letos bezpečně zvítězí. Dost možná doplněno politickým projektem vytvořeným pro plukovníka Šlachtu a jeho policejní subjekt (Přísaha). A pokud ne, je to také jedno.

Iluze volby

Nově zrozené politické subjekty jako Trikolóra (pro volby spojená se Svobodnými a Soukromníky) či Volného Volný blok a některé další se aktuálně domáhají „rovné politické soutěže“. Myslí tím třeba, že by je takzvaně veřejnoprávní Česká televize a Český rozhlas měly zvát do „předvolebních debat“. Je to přání stejně marné jako naivní. Argumentují tím, že jim předvolební „průzkumy“ dávají voličskou přízeň blížící se pětiprocentní hranici pro vstup do sněmovny. Přitom vědí, že agentury, které průzkumy připravují, jsou pouze jedním z nástrojů otevřené manipulace, jimiž se mocenské elity kolaborantů snaží zabránit, aby na veřejnou scénu vstoupily.

Iluzi svobodné volby (čili souboje o další směřování protektorátu Čechy a Morava) mají přece mezi sebou sehrát ti, kteří zaručují, že se nic nezmění. Pustili mezi sebe pouze Okamurovu SPD. Jednak proto, že „Japoncova“ dlouhodobá cílevědomá práce již dostatečně „probublala“ do veřejnosti a její neměnné priority již nelze utajit. Jednak – vzhledem k existenci německé AfD – je únosné mít v parlamentu jednu protestní stranu (samozřejmě s nálepkou extrémistická či „zahnědlá“ a podobně). Jiné je to se Šlachtovou Přisahou – výše řečeno proč.

Přitom je jasné, že pokud by například voliči ODS chtěli, aby se do parlamentu dostal subjekt reprezentující a artikulující jejich zájmy (svobodu, suverenitu, obranu mizejícího „normálního světa“) museli by dát hlasy Trikolóře. Právě proto ji založil Klausův syn Václav jr. – ačkoli později z jejího čela z osobních důvodů odešel. Udělalí to? Někteří možná, většina sotva. Vysvětlení je právě tak

jednoduché jako zásady goebbelsovské propagandy.

Přišel mi mail, v němž se mi jeden předvolebně rozhořčený občan ze Zlínska svěruje, že navzdory všem výhradám bude (jako věřící) nakonec opět volit lidovce. To proto, že prý ve svém programu odmítají manželství pro homosexuály. Jenže lidovci v koalici s ODS vtáhnou do parlamentu chcípou TOPku, která je vedle Pirátů nejhlasitějším obhájcem homosexualismu – včetně zmíněného „manželství“. Takže tento dobrý muž spoluzpůsobí, že příští parlament tuto protipřirozenou zřůdnost uzákoní. Přitom se mu nabízejí již zmíněné subjekty (od Okamury po Trikolóru), které by jeho hlavní zájem naplnily. Jenže on nejen vůbec netuší, že pouze přispívá k potvrzení iluze volby a k legitimizaci přesného opaku toho, co vlastně chce, ale dělá si tak sám před sebou alibi. Podobných budou statisíce.

Fraška zvaná předvolební kampaň

Možná je to i proto, že ještě před pár lety se u nás provozovala hra na předvolební kampaň. Hlavní strany a hnutí naoko soutěžili víceméně v pravolevém spektru. To zbylo jako echo z dob (léta devadesátá), kdy jsme na pár let měli téměř skutečnou suverenitu. Václav Havel (a jeho postkomunistické „chartistické“ okolí) chtěl prosadit (ještě dříve, než to naplno spustili na Západě) „socialismus s lidskou tváří“. Jenže neuspěl proti Václavu Klausovi, který (na soumrácném Západě naprostá anomálie) přivedl na scénu a vítězně etabloval ideovou pravici.

Od okamžiku pohlčení Bruselem jsme se však „normalizovali“: Levice i pravice byly prohlášeny za přežitek, scénu ovládly mediální politické projekty s nepolitickými takzvanými „odborníky“. Měly „ideově zakrýt“ nástup bolševismu v rouše zeleném (Piráti jsou jen jejich jinak pojmenovaná odbočka). Tímhle figlem byla ve skutečnosti zardoušena pravice.

A tak máme Andreje Babiše, dokonalý příklad nepolitické politiky v praxi. Kývne všem na všechno: v Bruselu schválí „Green deal“, který nám nejen zničí průmysl a hospodářství, ale ještě nás (zbytečně) tragicky zadluží – a připoutá k Bruselu okovy inflačních eur. Doma však vykřikuje, že elektromobily a spol. nikdy nepřipustí! Nepustí k nám také prý jediného imigranta – a současně doveze stovky potenciálních teroristů z Afghánistánu (i s rodinami). V souladu s instrukcemi globalistů vede zničující vakcinační válku proti českému národu – a současně prohlašuje, že on nic neřídí, všechno prý nechává na „expertech“ (pečlivě vybraných strašících vakcinátorech, jiní na ministerstvo zdravotnictví a do médií nesmějí).

A protože právě tak jedná celý politický a mediální mainstream (vláda od většiny opozice jsou k nerozeznání), již také není možné vést uvěřitelné „předvolební kampaně“. Jakoby se utrácely peníze, tisknou knihy, letáky a billboardy, trollové zásobují sociální sítě – ale žádná kampaň se ve skutečnosti nekoná. Zmizela stejně záhadně jako loni sezónní chřipka: všechno byl covid. Dnes je všechno „antibabiš“. Tím sice antibabišovci (kteří jsou politicky stejní jako on, jen se potřebují už konečně dostat na lukrativní vládní posty) aktivizují Babišovy voliče, ale sobě nic nepřidávají. Není také co. Všechna „nepolitická“ témata (dokonce včetně antibabiše) pokryl – Babiš. Prokazuje, že je v mainstreamu nejschopnější – a právem jednookého mezi slepými bude dál vládnout.

Nespojení

Vypadá to tedy, že z tohoto bludného kruhu není cesty ven. Mainstream teď vzrušeně spekuluje, s kým asi Velký Andrej vytvoří koaliční vládu. A jestli se podaří, aby změna volebního zákona (podle not Pavla Rychetského) způsobila dostatečný úbytek mandátů, jenž mu sestavení kabinetu alespoň ztíží. Nebo zda by „rozdrobení“ skutečné (většinově zatím neparlamentní) opozice mohlo způsobit, že spousty procent odevzdaných voličských hlasů „propadnou“. A tím se nakonec „matematicky“

dostanou ke kormidlu Piráti s takzvanými starosty a nezávislími (to už není podvod, ale výsměch), fialová ODS, lidovci a Pekarová zvaná TOP. Prostě všichni tihle podvodníci, kteří se tvářili jako samostatné subjekty, aby tváří v tvář své neschopnosti byli donuceni svléknout se z hadích kůží – a přiznat barvu: jsme všichni stejní.

Průvod menších opozičních seskupení si zase zoufá, že lidé podobných zájmů (jako ten autor výše zmíněného mailu) si nevidí na špičku nosu – a místo aby se spojili, každý jde za „hlasem svého malého srdce“. Jistě, není sporu, že pokud by Trikolóra, Volný a několik dalších autentických menších volebních subjektů dokázali přesvědčit své příznivce, aby je volili na jediné kandidátce, vtrhli by do sněmovny s nějakými nejméně deseti procenty. Společně s Okamurou by tak mohli skutečně změnit poměr sil v útrobách lži-parlamentu. Ale – bylo by to dobře?

Jak z toho

Ti, kteří nesou politický étos (a již lze mezi nimi rozeznávat rodící se klasickou pravici a levici – i když to zatím snad ani sami o sobě nevědí) by museli kolaborovat s nepolitickou politikou. A je jedno, jestli by to byl Babiš, PirStán, nebo Protisobě (zvané Spolu) či jejich části. Vznikl by opět kočkopes, na jehož existenci je současná hluboká politická krize euro-amerického prostoru životně závislá. Jediné, co jejím architektům totiž skutečně hrozí, je znovuzrození politiky, jinak řečeno plné probuzení „mlčící většiny“.

Kamsi během covidu záhadně zmizela, což byl jeden ze zamýšlených vedlejších efektů tvůrců „pandemické tyranie“. Ve skutečnosti však jen dostala ještě jinou podobu, jiný „řez“. Tvoří ji kromě jiného odpírači očkování – a mezi nimi i velká část těch, kteří genetickou vakcínu pod různými pohrůžkami či korupčními lákadly byli donuceni akceptovat. Až tyto oběti pochopí, jaké ohavné hře posloužili – a to nebude zase tak dlouho trvat – zmocní se jich buď naprostá rezignace, nebo nevídaný vztek. Pro plány „velkoresetářů“ budou však v každém případě coby „legitimizační zástěrka“ v budoucnu nepoužitelní.

V mezech budou mít „probuzení“ v jednotlivých „volebně neúspěšných“ seskupeních čas ke zformování. K formulování postojů. K nalezení charismatických vůdců (mnozí se již rýsují). Pokud ovšem nenastane ten efekt, že je to bez „blízkosti voleb“ přestane bavit. Ale volby teď budou každý rok. Například ty důležité prezidentské, které – jediné u nás – proběhnou většinovým volebním systémem (proto se jich už nyní mainstream tolik hrozí, a chtěl by je vrátit snadněji manipulovatelné parlamentní volbě). Pokud to „neúspěšní“ nevzdají, právě v nich bude zakleto vůdcovství probuzené mlčící většiny.

Jinak řečeno, jsme svědky klasického paradoxu: čím hůř (z hlediska skutečné opozice) nadcházející volby dopadnou, tím lépe. Řítí se na nás totiž tolik dramatických útoků a úderů, že mají potenciál vyvolat autentický převrat. Teprve až lidé na vlastní kůži ucítí, že „dluhový blahobyť“ byl jen prelud k jejich uchláhlení a uspaní, až na nás všechny dopadnou v plné síle zničující „rány egyptské“, rudo-zeleno-teroristického Washingtonu a Bruselu (a jeho zdejších kompliců), tehdy se něco reálného ve společnosti pohne. A ti, kdo budou zorganizováni a připraveni k vedení skutečného (nikoli stínového) politického odboje, se stanou vůdčími elitami ze dne na den.

Budeme je potřebovat. Žádná sametová revoluce číslo 3.

Půjde o život.

Autor: Petr Hájek